

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลของการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลกับการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาทัศนระของ เด็กวัยรุ่นไทยและ เด็กวัยรุ่นลูกจีน จากผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ปรากฏโดยทั่ว ๆ ไปดังนี้คือ

๑. จากผลที่ได้จากทัศนระของ เด็กครอบครัวไทยและ ครอบครัวจีนพบว่ามี ลักษณะการอบรมสั่งสอนในด้านการฝึกความเป็นอิสระ การฝึกความสัมฤทธิ์ผล ความเข้มงวด การให้รางวัลและลงโทษ และความคาดหวังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑

๒. เชื้อชาติของตัวอย่างประชากรทั้ง ๒ กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ หมายความว่า ตัวอย่างประชากรไทยแตกต่างกับตัวอย่างประชากรจีน

๓. ความแตกต่างของเชื้อชาติ และความแตกต่างของการอบรมสั่งสอนมีความสัมพันธ์กัน (interaction) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑ แสดงว่าการอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเชื้อชาติ หรือเชื้อชาติที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับการอบรมสั่งสอนที่แตกต่างกัน ซึ่งหมายความว่า เชื้อชาติ และการอบรมสั่งสอนมีความสัมพันธ์กัน

๔. ในเรื่องการอบรมสั่งสอนด้านที่แตกต่างมากที่สุดอาจจะแยกอธิบายได้ดังนี้

๔.๑ ลักษณะที่แตกต่างกันระหว่าง เด็กไทยกับเด็กลูกจีน คือด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผลและด้านการให้รางวัลและลงโทษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑

๔.๒ ในกลุ่มของเด็กที่มีเชื้อชาติเดียวกันค่าคะแนนปรากฏว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. ส่วนในกลุ่มที่ต่างเชื้อชาติกันปรากฏว่า

๕.๑ ในระหว่างกลุ่มของเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง เด็กไทยให้ทัศนระว่าบิดามารดาให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กลูกจีนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

๕.๒ ในระหว่างกลุ่มของเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ เด็กไทยให้
ทัศนคติความภาคภูมิใจความสัมฤทธิ์ผลและให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กจีนอย่างมีนัย
สำคัญที่ระดับ .๐๐๑

๖. ในระหว่างกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่างกันและต่างเชื้อชาติกัน
ปรากฏดังนี้

๖.๑ กลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มเด็กจีนที่มีแรงจูง
ใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ มีการยอมรับซึ่งกันและกันในการฝึกความสัมฤทธิ์ผลและการให้
รางวัลและลงโทษ กลุ่มเด็กไทยให้ทัศนคติความภาคภูมิใจยอมรับทั้งสองด้านมากกว่าเด็กจีน
จีนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๐๑

๖.๒ กลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำกับกลุ่มเด็กจีนที่มีแรงจูง
ใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงมีการยอมรับซึ่งกันและกันโดยเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ
ให้ทัศนคติความภาคภูมิใจความสัมฤทธิ์ผลและให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็กจีนที่มีแรง
จูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

๗. ในระหว่างกลุ่มที่ต่างแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลพบว่า

๗.๑ กลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มเด็กไทยที่มีแรงจูง
ใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำมีการยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๗.๒ กลุ่มเด็กจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มเด็กจีนที่มีแรงจูง
ใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำมีการยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๘. การศึกษาที่ศึกษาการคาดคะเนไว้ส่วนมาก เป็นระดับมัธยมศึกษา วิทยาลัย
และมหาวิทยาลัยในประเทศ ทั้งเด็กไทยและเด็กจีนที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับที่
มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าผลจากการวิจัยนี้มีแนวโน้มไปในลักษณะ ๔ ด้านคือ

๑. ความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติและความแตกต่างของการยอมรับซึ่งกัน
มีความสัมพันธ์กัน (interaction) ทางสถิติ

Anastasi กล่าวว่า การตีความหมายพฤติกรรมที่แตกต่างกันระหว่าง
กลุ่มชนชาติ เราจะต้องคิดว่าทั้ง ๒ กลุ่มแตกต่างกันในค่านิยมหรือซึ่งช่วยให้แต่ละชาติ

มีความเป็นอยู่แตกต่างกัน” การที่ปรากฏของพิจารณาค่านิยมธรรม เพราะฉะนั้นเชื้อชาติ
 ลีออนอร์ธรรม แอสซูราตินและเชื้อชาติมิโคทาให้คนแตกต่างกัน^๒ ดังนั้นความแตกต่าง
 ของแอสซูราตินหรือเชื้อชาติอาจมีผลมาจากรวมถึงแบบอย่างของการดำเนินชีวิตทำให้คน
 แตกต่างกัน ผู้ที่คลั่งใหลในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมนั้นก็จะมีผลก่อการพัฒนากฎกติการวมของ
 บุคคลนั้น” การอบรมสั่งสอนเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตจึงน่าจะกล่าวได้ว่าการอบ
 รมสั่งสอนที่ต่างกันก่อให้เกิดความแตกต่างกันได้ แต่อย่างไรก็ตามความแตกต่างทาง
 วัฒนธรรมมิได้กำหนดค่าทุกอย่างของแตกต่างกัน มีบางสิ่งบางอย่างในวัฒนธรรมที่อาจ
 เหมือนกันได้โดยสาเหตุหลายอย่าง เป็นต้นว่าสิ่งที่พื้นฐาน เป็นค่านิยม และความต้อง
 การตามพื้นฐานเช่นต้องการให้บุตรมีความสมบูรณ์ผลทางการศึกษา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็น
 สาเหตุในวัฒนธรรม หรือเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเองของวัฒนธรรม วัฒนธรรม
 ในบางแห่งมีแนว โฉมที่ค่อยเป็นค่อยไปและบางแห่งจะเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน การเปลี่ยนแปลง
 เกิดจากหรือทำให้เกิดการ ผสมผสานกัน ระหว่างวัฒนธรรมหนึ่งกับอีกวัฒนธรรมหนึ่งก็ได้ซึ่ง
 เป็นสาเหตุทำให้คนในกลุ่มชนชาติหนึ่ง เหมือนหรือต่างกับอีกชนชาติหนึ่งได้ ซึ่งแต่ทั้งหมดที่
 ใฝ่ใจจากการวิจัยครั้งนี้มีแนว โฉมไปตามเหตุผลดังกล่าว

สิ่งที่ใฝ่ใจวิจัยเป็นจำนวนมากได้พยายามศึกษาเกี่ยวกับความเหมือนและความ
 แตกต่างของค่านิยมของคนต่างเชื้อชาติเป็นต้นว่า Skinner^๓ ได้ยกเอาลักษณะที่นึกเขียน
 (ศักราชที่ ๑๔) กล่าวถึงความแตกต่างของคนจีนกับคนไทยพร้อมทั้งอธิบายว่าทั้งสอง
 ชาติแตกต่างกัน เนื่องจากทั้งสองชาติมีความแตกต่างกันในวัฒนธรรมจึงทำให้การอบรม
 สั่งสอนทั้งสองชาติแตกต่างกันไป ซึ่งความแตกต่างที่พบในการวิจัยนี้ อาจเป็นไปได้ว่าเกิด
 ไทยและเด็กจีนได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจึงทำ

^๑Anastasi, op.cit., p. 550

^๒ibid., pp. 542 - 630

^๓ibid., pp. 550

^๔Skinner, op.cit., pp. 91 - 92

ให้เด็กทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน Mussen และ Conger^๕ โดยตั้งการศึกษาของ Whiting and Child^๖ ซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับเลี้ยงดูของชาติต่าง ๆ ๔๐ กลุ่ม เขาพบว่าทั้ง ๔๐ กลุ่มมีลักษณะของการยอมรับเลี้ยงดูอย่างหนึ่งที่แตกต่างกันคือการหยานนมบุตร (weaning) เนื่องจากแต่ละชาติมีวัฒนธรรมของตนเอง

สิ่งที่เราควรจะพิจารณาดูอีกประการหนึ่งคือความแตกต่างของเชื้อชาติเนื่องมาจากเกณฑ์ของการเลือกตัวอย่างประชากรซึ่งกำหนดไว้ทำให้ทั้งสองเชื้อชาติมีความแตกต่างกันตั้งแต่แรกเริ่มซึ่งมีผลต่อการกำหนดทิศทางสติปัญญาได้

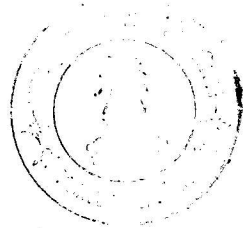
ดังนั้นในสองกลุ่มเชื้อชาติจีนกับไทยมีการยอมรับเลี้ยงดูแตกต่างกันเป็นลักษณะหนึ่งหรือเป็นลักษณะที่แตกต่างกันของกลุ่ม

๒. การเปรียบเทียบลักษณะของครอบครัวไทยกับครอบครัวจีนตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลปรากฏว่าเด็กไทยกับลูกจีนแตกต่างกันในด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผลกับการให้รางวัลและลงโทษ ส่วนด้านการฝึกความอิสระ ความเข้มงวด และความคาดหวังแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ถ้าเราพิจารณาอาชีพของบิดามารดาของเด็กลูกจีนแล้วจะเห็นว่าส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ ๘๐) และคานธุรกิจการค้าต่าง ๆ ซึ่งลักษณะอาชีพแบบนี้ส่วนใหญ่ทั้งบิดามารดาจะต้องช่วยเหลือกันทั้งสองฝ่ายและต้องใช้เวลาในการประกอบอาชีพมาก สำหรับบิดามารดาของเด็กไทยส่วนใหญ่มีคานรับราชการ (ร้อยละ ๔๔) และคานการค้าธุรกิจต่าง ๆ (ร้อยละ ๔๔) และมารดาส่วนใหญ่เป็นแม่บ้านมีใ้ช่วยเหลือในการประกอบธุรกิจการค้าเหมือนกับบิดามารดาของเด็กลูกจีน จึงทำให้บิดามารดาไทยมีเวลาอยู่กับบุตรมากและมากกว่าบิดามารดาของเด็กลูกจีน ดังนั้นความเกี่ยวข้องของระหว่างบิดามารดากับบุตรของบิดามารดาเด็กลูกจีนจึงมีน้อย ยิ่งข้อคำถามเกี่ยวกับการฝึกความสัมฤทธิ์ผลส่วนใหญ่เป็นการยอมรับ

^๕ Paul Henry Mussen and John Janeway Conger, Child Development and Personality, pp. 162 - 163

^๖ J.W.M. Whiting and I. Child, in Paul Henry Mussen and John Janeway Conger, Ibid., pp. 161 - 163

สิ่งสอนเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในโรงเรียนซึ่งส่วนใหญ่มีความคาดหวังจะมีบทบาทในการ
อบรมสั่งสอนค่านี้นั้น ดังนั้นมีความคาดหวังของเด็กถูกจีนจึงมีบทบาทในการฝึกความสัมฤทธิ์ผล
นอกห้องเรียน การศึกษาของพิไล ฉายาคุณ^๑ โดยกล่าวว่า มีความคาดหวังของเด็กไทยเน้น
ถึงการฝึกความสัมฤทธิ์ผลมากคือต้องการให้เด็กมีความสัมฤทธิ์ผลเมื่ออายุยังน้อยคือประมาณ
๔ ปี จึงน่าจะเป็นไปได้ว่าจากการที่มิตามารดาของเด็กไทยเน้นความสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นเด็ก
ไทยจึงได้รับการฝึกความสัมฤทธิ์ผลมากกว่าเด็กถูกจีน

ส่วนในเรื่องการให้รางวัลและลงโทษนั้นการที่มิตามารดาเน้นการฝึกความสัมฤทธิ์
ผลมากกว่าน่าจะเป็นไปได้ว่าเพื่อให้ได้มาซึ่งความสัมฤทธิ์ผล มิตามารดาจึงจะ
คดงหาสิ่งล่อใจ (incentive) เพื่อให้เด็กได้มีกำลังใจและพยายามทำในสิ่งที่มิตามารดา
ต้องการ ซึ่งตามหลักจิตวิทยาถือว่ารางวัลและลงโทษมีอิทธิพลต่อการฝึกอบรมเด็ก
นอกจากการศึกษารังนี้ปรากฏว่ามิตามารดาของเด็กไทยให้รางวัลและลงโทษมากกว่าเด็ก
จีน มิตามารดาของเด็กจีนนั้นเป็นสิ่งที่ถูกของตามหลักวิชา จากการศึกษาของเฮลลิก (กุ
ภาคยวรรค ๒) เราจะเห็นได้ว่า เด็กถูกจีนที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ผลสูงให้ทัศนะว่ามิตา
มารดาให้รางวัลและลงโทษน้อยครั้ง ร้อยละ ๒๐.๔ และร้อยละ ๒๐.๔ ว่าไม่เคยให้รางวัล
เลย และเด็กถูกจีนที่มีแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ผลต่ำร้อยละ ๒๖ ให้ทัศนะว่ามิตามารดาไม่เคยให้
รางวัลเลย และร้อยละ ๑๘.๔ ว่าให้รางวัลน้อยครั้ง ซึ่งเปรียบเทียบกับเด็กไทยที่มีแรงจูง
ใจในสัมฤทธิ์ผลสูงร้อยละ ๑๓.๒ ให้ทัศนะว่ามิตามารดาให้รางวัลน้อยครั้ง และร้อยละ ๓.๒
ที่กล่าวว่ามิตามารดาไม่เคยให้รางวัลและลงโทษเลย ส่วนใหญ่เด็กไทยที่มีแรงจูงใจให้
สัมฤทธิ์ผลสูงและกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ คดมชอบเลือกค่านการให้รางวัลและลง
โทษไปทางบวก (positive) คือมิตามารดาให้รางวัลทุกครั้งหรือเกือบทุกครั้ง ดังนั้น
ผลจึงถูกของตามหลักจิตวิทยา คือมิตามารดาที่เรียกร้องความสัมฤทธิ์ผลมากมีการให้
รางวัลและลงโทษมาก และที่มีการลงโทษด้วยเพราะว่าการลงโทษที่มิตามารดาให้แก่เด็ก
นั้นเป็นเงื่อนไขหรือเป็นสิ่งที่มิตามารดาใช้เพื่อให้เด็กทำตามความคดงการของตน

I16837994

๓. ในระหว่างกลุ่มชนชาติเดียวกันกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำและกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงมีการยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไม่มีความสำคัญซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของ Winterbottom ที่พบว่าเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำมีการยอมรับซึ่งกันและกันการเปิดเผยเป็นอิสระ ความเข้มงวด และการให้รางวัลและลงโทษแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ เพราะมีความคาดหวังว่าทั้ง ๓ ค่าเป็นจุดมุ่งหมายในการยอมรับซึ่งกันและกันเด็กซึ่งการวิจัยครั้งนี้ก็พบเช่นเดียวกันกับการวิจัยของ Winterbottom และน่าจะเป็นไปได้ว่าการยอมรับซึ่งกันและกันที่พบในการวิจัยนี้ทั้ง ๕ ค่าล้วนเป็นสิ่งที่มีค่าการยอมรับซึ่งกันและกันของเด็กทั้งสองกลุ่มถือเป็นความมุ่งหมายในการเปิดเผยยอมรับซึ่งกันและกัน ดังนั้นการเปิดเผยยอมรับซึ่งกันและกันของเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำจึงแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ หรืออาจจะเป็นไปได้ว่า เนื่องจากมีความคาดหวังของเด็กทั้งสองกลุ่มมาจากวัฒนธรรมเดียวกัน มีระดับการศึกษา อาชีพ ระดับเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน ซึ่งสิ่งนี้มีอิทธิพลทำให้มีความคาดหวังการยอมรับซึ่งกันและกันในตนเองเดียวกัน นอกจากนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าเพราะในแต่ละวัฒนธรรมจะต้องมีทั้งเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงและเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ ดังนั้นไม่ว่าจะมีการยอมรับซึ่งกันและกันอย่างไรเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงก็ยังคงสูง และเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำก็ยังคงต่ำ เราจะนำเอาความแตกต่างทางวัฒนธรรมมาเป็นเครื่องกำหนดไม่ได้ เหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลน่าจะเกิดจากตัวของเด็กเอง

ข้อสังเกตที่เราควรพิจารณาอีกประการหนึ่งคือคะแนน SCT ที่ไร้มุ่งตัวอย่างประชากร เนื่องจากในชนชาติเดียวกันกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำและสูงมีคะแนนแตกต่างกันเพียง ๑๐ คะแนน (คนสุดท้ายของกลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงกับคนแรกของกลุ่มที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำ) ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าการแบ่งแยกของตัวอย่างประชากรทั้ง ๒ กลุ่มยังมีความความเกี่ยวพันอยู่จึงทำให้การยอมรับซึ่งกันและกันไม่แตกต่างกัน

เนื่องจากผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่ากลุ่มแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่ำและสูง มีการอบรมเลี้ยงดูไม่แตกต่างกัน และจากเหตุผลแสดงว่า แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลน่าจะเกิดจากตัวเด็กเอง แต่เนื่องจากเด็กในปัจจุบันคิดค้อ และได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกมาก จึงควรจะได้พิจารณาว่าองค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูง หรือต่ำ อาจจะเป็นเพราะกลุ่มเพื่อน (peer group) ครู โรงเรียน สื่อมวลชน หรืออาจจะเป็นเพราะอาชีพของบิดามารดา เราควรจะได้พิจารณาว่าการที่บิดามารดามีอาชีพต่างกัน อาจส่งเสริมให้เด็กมีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลต่างกัน หนึ่งสิ่งที่ควรพิจารณาอีกประการหนึ่งคือ การเลียนแบบ (identification) แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลอาจจะเกิดจากการที่เด็กเลียนแบบผู้ที่อยู่ใกล้ชิด หรือผู้ที่มิใช่อิทธิพลต่อเด็กได้ ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าต่อไปควรจะได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผล และควรจะได้พิจารณาศึกษาองค์ประกอบที่กล่าวมาแล้วอย่างยั้ง

๔. ความคาดหมายในระดับการศึกษาของบุตร ส่วนใหญ่ทั้งกลุ่มเด็กไทยและเด็กลูกจีนให้ทัศนะว่าบิดามารดาคาดหวังว่าให้ตนเรียนในระดับอาชีวะ วิทยาลัย และระดับมหาวิทยาลัยในประเทศ การที่บิดามารดาของเด็กที่มีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผลสูงให้ความคาดหวังไปในทำนองเดียวกันเพราะว่าทุกกลุ่มอยู่ในระดับชั้นเดียวกันคือระดับชั้นกลาง คือมีระดับเศรษฐกิจ การศึกษา หรืออาชีพใกล้เคียงกัน ดังนั้นแม้ว่าบิดามารดาของเด็กลูกจีนไม่ได้มีเวลาเกี่ยวข้องกับลูกนักแต่เนื่องจากอยู่ในระดับชั้นกลางเหมือนกับประชากรไทย ดังนั้นความคาดหวังจึงเป็นไปอย่างเดียวกัน ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Sears^๕ ที่พบว่าบิดามารดาของเด็กชั้นกลางต้องการให้เด็กได้เรียนในระดับวิทยาลัย (College)

^๕Sears, Maccoby and Levin, op.cit., p. 430